

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4SŽ/23/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010179
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010179.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA-SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, 842 56 Bratislava, zastúpená Mgr. Zuzanou Zlámalovou, advokátkou so sídlom Trnavská 11, 931 04 Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/055/2012 z 25.9.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/055/2012 zo dňa 25. septembra 2012 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok 500 Eur do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici č. 7000061219/8180.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/ 055/2012 zo dňa 25.9.2012 odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 222-PLO/0-3294/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zák. č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon“) postupom podľa § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľka porušila

I. povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 28.4.2012 o cca 20:21 hod. v premiére a dňa 30.4.2012 o cca 13:42 hod. v repríze odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA program Farma, ktorý mohol ohroziť morálny vývin maloletých,

II. povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 28.4.2012 o cca 20:21 hod. v premiére a dňa 30.4.2012 o cca 13:42 hod. v repríze odvysielala v rámci programovej služby TV MARKÍZA program Farma, ktorý klasifikovala ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, a ktorý obsahoval vyjadrenia, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a scény, ktoré

naplnili hodnotiace kritérium „slovná agresivita“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo jeho kvalifikovaním účastníkom konania ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania,

za čo bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona uložená sankcia - pokuta podľa § 67 ods. 5 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 5 000 Eur.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom okrem citácie na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona uviedla: „Relácia s názvom Farma je relácia typu reality show. Podstatou programov typu reality show je okrem iného zobrazovanie vzťahov medzi jednotlivými účinkujúcimi, ktorí sa pod vplyvom prostredia, vzájomného núteného spolužitia a vzájomných interakcií na vzniknuté situácie dostávajú do rozličných konfliktných situácií. Dôležité je, že sa v danom type programov jedná o účinkujúcich, ktorí sa až do doby ich „uzamknutia v stiesnenom priestore“ absolútne vzájomne nepoznali, jedná sa teda o konflikt rozličných povahových, vekových a ďalších charakterových prvkov, záujmy každého z jednotlivých účinkujúcich môžu byť rozdielne, spoločným cieľom je výhra v súťaži motivovaná finančne. Dôležité je v programe s názvom Farma prihliadať aj na konkrétne prostredie, v ktorom sa show odohráva, jedná sa o drsnú realitu života na prostriedkovo jednoduchej farme, nutnosť prežiť v akomkoľvek význame, zabezpečiť si prostriedky na obživu. Tzv. farmári žijú na farme s limitovanými prostriedkami na obživu a musia si sami mnohé zabezpečiť vlastnou prácou, zároveň musia plniť často náročné úlohy, ktoré im prideli hospodár, musia teda mnohí pracovať tak, ako neboli zvyknutí. Na farme zároveň dochádza k situácii, kedy vlastným zavinením farmári majú nedostatok potravín, čím prichádza k núdzi a samozrejme aj k mnohým vyostreným situáciám. Medzi jednotlivými súťažiacimi sa utvárajú skupiny na základe vzájomných sympatií, na základe vodcovstva niektorého z leaderských osôb, skupiny si navzájom kladú prekážky a vytvárajú nepriaznivé situácie, ktoré môžu hraničiť až s krutosťou voči sebe. V každom prípade sa jedná o psychologickú hru a len tí psychicky najodolnejší sú schopní prežiť. To je podstata akejkoľvek reality show, kde sú ľudia vystavení psychickému aj fyzickému tlaku. Dôležité je dať do pozornosti, že každý účinkujúci je plnoletý a súťaže sa zúčastnil dobrovoľne a bez nátlaku, v ktorejkoľvek fáze svojho pobytu na Farme mal možnosť zo súťaže odísť bez akýchkoľvek sankcií zo strany producenta. Zároveň je dôležité upozorniť aj na fakt, že niektorí súťažiaci boli na Farme viac ako dva - tri mesiace, teda je nevyhnutné, že mohli pociťovať rôzne druhy fyzických aj psychických fobií. Následkom akéhokoľvek psychického a fyzického tlaku, vyčerpania, únavy býva frustrácia, táto sa v aj bežnom živote môže prejavovať prejavmi agresívnejšieho sexuálneho alebo vulgárneho správania. Vysielať si je vedomý týchto skutočností, preto svoje vysielanie upravoval a to jednak strihovou úpravou a následne aj vypípaním všetkých tvrdých vulgarizmov, alebo takých pojmov a viet, ktoré by mohli byť v rozpore s ustanovením zákona alebo v rozpore s morálkou a etikou. Samozrejme konal tak v takej miere, aby charakter samotného programu zostal zachovaný.“

Navrhovateľka ďalej poukázala na obsah pojmu „vulgarizmy“ a ich výskyt a pokiaľ ide o označenie programu JSO, nestotožnila sa s názorom odporkyne (Rady), že program mal byť označený prísnejšie, JSO „18“. Podľa navrhovateľky v predmetnej relácii nebol prezentovaný alkoholizmus, neboli odvysielané priame výzvy a pitie alkoholu, prípadne iné pozitívne zmienky v súvislosti s pitím alkoholu. V predmetnom programe boli najtvrdšie vulgarizmy jednoznačne vypípané a ich zrozumiteľnosť teda bola nejasná a nečitateľná, v programe sa vyskytli len expresívne výrazy, ktoré vzhľadom na ich frekvenciu a kontextuálny výskyt a význam podmieňuje označenie programu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľka poukázala na ďalšie správne konania, ktoré boli začaté v krátkom časovom rozmedzí po sebe a všetky sa týkali vysielanej relácie s názvom Farma a všetky mali byť začaté za údajné porušenie § 20 ods. 3 a 4 zákona.

Ďalej v dôvodoch odvolania navrhovateľka uvádzala, že rozhodnutie odporkyne je nepreskúmateľné, nakoľko výroková časť rozhodnutia neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Popis skutku je vymedzený len uvedením programu Farma, dátumom a termínom vysielania a uvedením tvrdení, že program mohol

ohroziť morálny vývin maloletých a obsahoval hodnotiace kritérium „vulgárny jazyk“ a „slovná agresivita“. Vo výrokovvej časti teda absentuje popis konkrétnych slov, viet, slovných spojení, ktoré mohli ohroziť morálny vývin maloletých a zároveň naplniť vyššie uvedené hodnotiace kritériá v tom zmysle, že program mal byť označený v súlade s vyhláškou vekovou vhodnosťou +18 rokov. Podrobnejšie je vlastné konanie, ktoré podľa Rady naplnilo skutkové podstaty § 20 ods. 3 a 4 zákona popísané a špecifikované len v odôvodnení. Navrhovateľka má za to, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia správneho orgánu musí byť špecifikované tak, aby nemohlo byť zamenené s iným konaním, v danom prípade s inými výrokmi. Táto miera podrobnosti je nesporná pre celé sankčné konanie z dôvodu zamedzenia dvojitého postihu pre ten istý skutok, z dôvodu vylúčenia prekážky veci už rozhodnutej, pre potreby určenia rozsahu dokazovania a v neposlednej rade pre zaistenie riadneho práva na obhajobu. Poukázala pritom na rozsudok NS SR č. 2Sž/21/2010 zo dňa 18.5.2011 a ďalšie, z ktorých vo všeobecnosti citovala stanoviská súdu k náležitostiam výroku rozhodnutí podľa § 46 a 47 ods. 2 O.s.p..

Ďalším dôvodom odvolania navrhovateľky bol tvrdý nezákonný postup a nezákonné získanie dôkazného prostriedku. Navrhovateľka uviedla, že začatie predmetného konania predchádzal list správneho orgánu zo dňa 7.5.2012 nazvaný ako „Vyžiadanie záznamov vysielania“, v ktorom nebolo vedené, za akým účelom a z akých dôvodov predmetné záznamy správny orgán vyžiadala, nebolo uvedené, že záznam bude slúžiť ako dôkaz v správnom konaní proti navrhovateľke. Navrhovateľka bola pod hrozbou finančnej pokuty nútená poskytnúť správnomu orgánu dôkaz, ktorý bol následne použitý v jej neprospech. S poukazom na judikáciu NS SR, podľa ktorej je správne konanie o ukladaní sankcií posudzované ako trestné konanie, považuje navrhovateľka vyžiadanie záznamu a jeho použitie v správnom konaní za rozporné s čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd o práve na spravodlivý proces a prezumpciu neviny. Zároveň namietala, že ako podklad pre rozhodnutie slúžil aj písomný prepis vysielania bez uvedenia kto ho uskutočnil, z akého záznamu a preto ho nie je možné považovať za relevantný dôkaz.

K uloženej sankcii navrhovateľka opätovne uviedla desať prípadov začatého správneho konania (pod por. č. 4 je uvedená prejednávacia vec) s celkovou výškou uložených sankcií 30 000 Eur za sedem prípadov, pričom takýto spôsob trestania považuje navrhovateľka za neprimeraný a v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku aj zákona o vysielaní a retransmisii, čo považuje za represiu. Podľa názoru navrhovateľky takéto konanie s poukazom aj na judikáciu NS SR (6Sž/37/2011, 8Sž/18,22,23,24/2011) vykazuje znaky „pokračujúceho deliktu“.

Z uvedených dôvodov žiadala navrhovateľka rozhodnutie odporkyne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie odporkyni.

Odporkyňa sa v písomnom vyjadrení podrobne vyjadrila ku všetkým odvolacím dôvodom, pričom jej vyjadrenie bolo navrhovateľke súdom doručené a žiadala odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. a § 64 ods. 5, 6 zákona číslo 308/2000 Z.z.) preskúmal v medziach opravného prostriedku rozhodnutie odporkyne ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a to podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p., opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní a po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov, s obsahom administratívneho spisu a záznamom vysielania dospel súd jednoducho k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je dôvodné vyhovieť.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorého rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 3 a 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v zmysle odvolacích dôvodov navrhovateľky bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odvysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal procesnými dôvodmi opravného prostriedku navrhovateľky.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z.z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie, dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslania a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z. z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu. V oblasti výkonu štátnej správy zákon č. 308/2000 Z. z. v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom. Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadáním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Súd poukazuje na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (rozsudok 3SŽ/23/2012, 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011) a na vyššie uvedenom názore naďalej zotrváva. Námetka navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

Z obsahu spisu súd nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. Navrhovateľka svoje tvrdenie v tomto smere ničím neodôvodnila, neoznačila živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou.

Pokiaľ navrhovateľka namietala nedostatočnú určitosť a preskúmateľnosť výroku rozhodnutia, najvyšší súd dospel k záveru, že určitosť skutku uvedeného vo výroku a spôsob jeho formulovania závisí od druhu porušenej povinnosti. Formulácia skutku musí umožniť subsumpciu pod konkrétne ustanovenie zákona, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom. V danom prípade je dostatočne určité, akým programom, v akom vysielaní, v akom časovom rozpätí a z akých skutkových dôvodov je potrebné program ako celok posúdiť z hľadiska jeho možného negatívneho vplyvu na morálny vývoj maloletých. Porušenie ustanovení zákona o ochrane maloletých predmetným programom je dané obsahom a spôsobom spracovania, s prihliadnutím na kontext celého programu. Nemožno preto prisvedčiť navrhovateľke, že pre posúdenie rozporu so zákonom mala odporkyňa uviesť vo výroku jednotlivé slová, vety, slovné spojenia, ktoré mohli ohroziť morálny vývoj maloletých. Súd považuje za vecne správne uvedenie jednotlivých nežiadúcich slov, výrokov a formulácií v dôvodoch rozhodnutia, pretože práve podľa obsahu dôvodovej časti rozhodnutia možno s istotou konštatovať naplnenie znakov „vulgárneho jazyka“ a „slovnej agresivity“ aj v kontexte celého programu. Súd len príkladmo upriamuje pozornosť napr. na v rozhodnutí uvedenú informáciu, podľa ktorej napriek obrazovo- zvukovej úprave materiálu („dôsledné vypípanie“) odznelo cca 52 vulgarizmov, ktoré bolo možné identifikovať a že takáto

úprava nespĺnila účel. (Podrobne zdôvodnené na str. 13-14 rozhodnutia). Rada zdôvodnila aj kontext použitia expresívnych výrazov vo vzájomných hádkach súťažiteľov, ktoré sú výrazom vzájomnej nenávisťi a agresivity. Intenzita týchto výrazov je vysoká a v kombinácii so sprievodnými gestikulačnými prejavmi súťažiacich naplnili pojem slovnej agresivity, ktorá je v zmysle JSO dôvodom pre stanovenie nevhodnosti a neprístupnosti pre maloletých do 18 rokov. Uvedenie takýchto súvislostí vo výroku rozhodnutia by bolo práve v rozpore so zákonnou požiadavkou stručnosti a zrozumiteľnosti výroku. Výrok rozhodnutia, pokiaľ ide o uvedenie skutkovej vety (konanie porušujúce zákon), nemôže slúžiť na to, aby bol zoznamom jednotlivých inkriminovaných výrokov samostatne, ale aby dal podklad pre subsumpciu danej skutkovej vety pod príslušnú právnu kvalifikáciu a uloženie sankcie.

K právnomu posúdeniu porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 3, 4 zákona za konanie v jednočinnom súbehu, ktorý spočíva v odvysielaní programu Farma dňa 28.4.2012 v premiére cca o 20:21 hod. a v repríze dňa 30.4.2012 cca o 13:42 hod. s označením podľa JSO do 15 rokov, súd uvádza nasledovné:

Podľa § 20 ods. 3 zákona programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vyselať v čase od 6:00 hod. do 22:00 hod.. Podľa § 20 ods. 4 zákona na základe kvalifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby povinný na ochranu maloletých uviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (JSO), pričom podľa § 1 ods. 1 písm. b) vyhl. č. 579/2007 Z.z. sa programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné a neprípustné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú slovnú agresivitu, vulgárny jazyk, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá.

Je nesporné, že program bol v premiére i v repríze odvysielaný mimo časového rozpätia stanoveného zákonom. Odporkyňa na str. 12 až 18 svojho rozhodnutia podrobne uviedla dôvody, pre ktoré kvalifikovala odvysielaný program ako nevhodný a neprípustný pre vekovú skupinu do 18 rokov, pričom vyjadrila správnu úvahu k charakteru programu nasledovne:

„Ako vyplýva zo skutkového stavu, nezanedbateľnú časť programu tvorili scény z nočnej zábavy a nasledujúceho rána, ktoré boli poznamenané požívaním alkoholu a zobrazovali konanie súťažiacich pod jeho vplyvom. Toto konanie bolo plné slovnej agresivity, vulgárnych výrazov, správania so sexuálnym nádychom (bozkávanie dvoch žien jazykmi, na prsia), ako aj iného nevhodného správania. Alkohol bol podľa hodnotenia jednej zo súťažiacich tiež príčinou, resp. zosilňovačom ostrej hádky medzi Monikou a Gabrielou. Všetky popísané situácie predstavujú podľa názoru Rady vzorke správania, ktoré sú negatívnym príkladom pre vekovú skupinu maloletých.

Maloletí sú najnáchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masových médií. Médiá predstavujú jeden z najhlavnejších zdrojov informácií pre maloletých. Je všeobecne známe, že sledovanie televízie je jednou z najpreferovanejších záľub maloletých a často krát televízia predstavuje zvukovú kulisu domácnosti, bez toho, aby bola priamo sledovaná.

Neraz nie je v schopnostiach maloletého pochopiť obsah niektorých scén a v tomto prípade najmä prezentáciu požívania alkoholu ako bežného prostriedku na uhasenie smädu, riešenie problémov a zahnanie nudy. Práve toto nepochopenie samotnej podstaty je spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo, že maloletí si osvoja určitý model správania, bez toho, aby porozumeli a vnímali nevhodnosť tohto ich následného osvojeného konania.

Spôsob spracovania daného programu prezentuje manipulovanú realitu, keďže účastníci sú prostredníctvom úloh postavení pred situácie, ktoré v reálnom každodennom živote nie sú všedné. Program, svojím celkovým vyznením je podľa názoru Rady spôsobilý ohroziť morálny vývin maloletých, a preto bolo povinnosťou účastníka konania zaradiť ho do vysielania v čase medzi po 22:00 hod. a 06:00 hod.

Zhrnutím faktov uvedených vyššie dospela Rada k záveru, že odvysielaním programu v danej podobe a jeho zradením do vysielania o cca 20:21 hod. a 13:42 hod došlo k porušeniu § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

Zároveň, vzhľadom na frekvenciu, intenzitu a kontext výskytu nevhodných obsahov, ako aj spôsob spracovania predmetného programu Rada skonštatovala, že jeho označenie ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov je v rozpore s podmienkami ustanovenými Jednotným systémom označovania.

Vzhľadom na uvedené Rada rozhodla, že odvysielaním predmetného vydania programu Farma došlo k porušeniu § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.“

Súd konštatoval, že uvedené závery korešpondujú s obsahom programu, tak ako bol podrobne uvedený v prepise vysielania na str. 3 - 11 rozhodnutia Rady a ktorý zodpovedá odvysielanému programu tak ako bol predložený súdu v zázname z vysielania.

Najvyšší súd uvádza, že dôvody rozhodnutia odporkyne uvedené na str. 19 rozhodnutia Rady považuje za logické vyústenie skutkových zistení o obsahu vysielaného programu, pričom nezistil prekročenie medzi správnej úvahy Rady (§ 245 ods. 2 O.s.p.), pokiaľ kvalifikovala predmetný program ako taký, ktorý naplnil definíciu programu ohrozujúceho fyzický, psychický alebo morálny vývoj maloletých alebo ich duševné zdravie a emocionálny stav, a preto jeho odvysielanie v čase uvedenom vo výroku rozhodnutia, ktorý nebol medzi 22:00 a 6:00 hodinou, naplnilo znaky porušenia zákona podľa uvedených zákonných ustanovení. Odporkyňa dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnila svoje skutkové závery a správne úvahy a ktoré súd preskúmavajúci zákonnosť rozhodnutia, tak ako ich citoval aj v tomto rozhodnutí, považuje za akceptovateľné a nezistil rozpor so zákonom ani v ich právnom posúdení. Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, táto bola náležite zdôvodnená aj so zreteľom na predchádzajúce porušenia zákona (str. 21 - 24 rozhodnutia), pričom úhrnná sankcia vzhľadom na možné zákonné rozpätie (od 3 319 do 165 069 Eur) je blízko dolnej hranice rozpätia - vo výške 5 000 Eur. Odvolací súd preto považuje zdôvodnenie Rady o primeranosti výšky uloženej sankcie za viac ako postačujúce .

Keďže rozhodnutie Rady, ako odborného orgánu zriadeného pre posudzovanie otázok vysielania je skutkovo aj právne obsiahlo zdôvodnené, zrozumiteľné, a opravným prostriedkom navrhovateľa nebolo spochybnené do tej miery, aby ho mohol súd kvalifikovať ako nezákonné, súd podľa § 250q ods. 2 O.s.p. napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil.

Podľa § 2 ods. 4 veta druhá, § 5 ods. 1 písm. c/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a položky 10 písm. g/ v znení účinnom od 1.10.2012 Prílohy zák. č. 71/1992 Z.z. je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500 Eur.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke, ktorá nemala úspech v konaní, nevznikol nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.